

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2005, č. j. KUOK/33135/05/OSV-DS/7025/SD-227, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2009, č. j. 38 Cad 33/2005 – 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Františku Drlíkovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1920 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2009 č. j. 38 Cad 33/2005 - 61, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu ze dne 3. 10. 2005 č. j. Soc/552/6323/2005/Dv, kterým bylo rozhodnuto nepřiznat žalobci dávku sociální péče. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 5. 9. 2005 u Městského úřadu v Zábřehu žádost o přiznání dávky sociální péče od 1. 12. 2003. Žalovaný uvedl, že žalobci byla od 2. 12. 2003 rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení zastavena výplata částečného invalidního důchodu, jelikož se nepodrobil vyšetření svého zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Rozhodnutím Úřadu práce v Šumperku byl od 1. 10. 2004 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání proto,

že je od srpna 2001 uznán plně invalidní, ale odmítl podat žádost o plný invalidní důchod. Žalobce byl vyzván k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku sociální péče, její výši a výplatu. Současně byl upozorněn na následky neuposlechnutí výzvy. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Žalobce nereagoval ani na oznámení, že u něj bude provedeno sociální šetření, nebyl zastížen doma a nebylo tak možno posoudit jeho celkové sociální poměry. Žalovaný uvedl, že žalobce není možno považovat za sociálně potřebného podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti (dále jen „zákon č. 482/1991 Sb.“), neboť si odmítá zvýšit příjem vlastním přičiněním, tedy uplatněním nároku na dávky důchodového pojištění. Žalobce rovněž odmítl se správním orgánem spolupracovat a neosvědčil potřebné skutečnosti.

Krajský soud posoudil žalobu podle příslušných ustanovení zákona č. 482/1991 Sb. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobce chtěl řešit svoji sociální situaci příspěvkem sociální péče, aniž měl snahu dořešit nároky z důchodového pojištění. Žalobce měl nárok na částečný invalidní důchod, jehož výplata mu byla zastavena jen proto, že se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu při kontrole trvání podmínek nároku. Žalobce byl navíc od 1. 8. 2001 uznán plně invalidní a nárok na plný invalidní důchod neuplatnil. Krajský soud dovedl, že jestliže žalobce své nároky neuplatnil především ze systému důchodového pojištění, pak správní orgán rozhodl v souladu se zákonem, jestliže žádost o sociální dávku zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že rozhodnutí je vydáno vyloučenými soudci, kteří rozhodovali opět neveřejnými rozsudky. Tito soudci pouze opisují původní argumentaci, která absolutně není pravdivá a nelze se s ní ztotožnit. Krajský soud v Ostravě v dalších cca 100 řízeních, obsahově s touto věcí shodných, argumentuje neustále stejně a vydává nezákonné rozsudky. Stěžovateli je tak odepráno právo jednat před soudy a předkládat důkazy. Tato řízení měla být spojena, neboť se jedná o žaloby podávané ze strany stěžovatele v důsledku odeprání práva na zabezpečení ve stavu hmotné nouze.

Stěžovatel tak namítá, že byla porušena jeho práva zaručená čl. 96 odst. 2 Ústavy a čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Tato práva jsou závazná a mají přednost před zákonem a argumentací soudu. Soud je povinen věc projednat v přítomnosti stěžovatele.

Stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl v celém rozsahu zrušen.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, když neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, posoudil kasační stížnost takto:

Napadený rozsudek krajského soudu nebyl vydán „vyloučenými soudci“, nýbrž konkrétním samosoudem JUDr. Petrem Indráčkem. Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 29. 4. 2010 č. j. Nao 24/2010 - 78, že JUDr. Indráček není vyloučen z projednávání a rozhodování této věci. Tato stížní námitka tedy není důvodná.

K námitce, že soud je povinen věc projednat v přítomnosti stěžovatele, bylo mu odepráno právo jednat před soudem a předkládat důkazy, se uvádí:

Stěžovateli je třeba dát za pravdu v tom, že k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky (§ 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“). Z tohoto pravidla je však stanovena výjimka v § 51 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soud může rozhodnout ve věci samé bez jednání, jestliže to účastníci

shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

V projednávané věci byla zástupci žalobce zaslána výzva (č.l. 51), v níž je uvedeno, že krajský soud žádá o sdělení, „zda žalobce souhlasí s tím, aby ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Souhlas bude udělen také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy žalobce nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci bez nařízení jednání“. Tato výzva byla doručena zástupci žalobce dne 21. 4. 2009 a z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatel v zákonné lhůtě vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Krajský soud byl proto oprávněn postupovat podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a ani tato námitka není důvodná.

K námitce, že všechny věci stěžovatele měly být spojeny ke společnému projednání, se uvádí, že podle § 39 odst. 1 s. ř. s. samostatné žaloby směřující proti těmž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. Pouze obecně lze uvést, že v nespojení této projednávané věci s ostatními není možno spatřovat důvod nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud rozhodl proto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 9 odst. 2, § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 320 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1920 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu